

Sirene

Olof Sluiter

Sirene

Zevenbergen zal vergaan,
maar de Lobbekenstoren zal blijven staan.

2024
Zevenbergen

Sirene

Copyright © 2024, Olof Sluiter

Auteur: Olof Sluiter

Omslag Illustratie: Koryaba

Vormgeving en lay-out: Olof Sluiter

Uitgever: Loof Uitgeverij

ISBN: 9789403752013

www.olofsluiter.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Beste lezer,

Met oprechte vreugde en een zekere mate van trots presenteer ik jullie mijn allereerste boek, een verhaal dat voortvloeit uit mijn eigen ontdekkingstocht naar het schrijverschap.

Ik ben Olof Sluiter, op het moment van schrijven 49 jaar oud en werkzaam in de grafische industrie. Als inwoner van het kleine maar zeer gezellige Zevenbergen word ik voortdurend herinnerd aan de legende van de zeemeermin.

In mijn jeugd, toen ik slechts tien jaar oud was, stond er vlakbij mijn school een standbeeld van de zeemeermin. Dit volksverhaal werd al op jonge leeftijd aan ons geïntroduceerd, en het liet een onuitwisbare indruk achter.

Later, nadat mijn school was afgebrand en de wijk een metamorfose onderging, werd het standbeeld verplaatst naar de overblijfselen van de Lobbekenstoren, schuin tegenover het appartement waar mijn ouders wonen. En nu, vele jaren later, siert het beeld de nieuwe haven, vlakbij het café waar ik regelmatig - of beter gezegd, vaak - kom.

Bij het parkeren van mijn auto in de kasteeltuin word ik begroet door een kunstwerk van het Kasteel van Zevenbergen, met daarin gegraveerd de zin: 'Zevenbergen zal vergaan, maar de Lobbekenstoren zal blijven staan, Sirene 1421.' Het verhaal van de zeemeermin is werkelijk overal aanwezig.

In de tijd van de corona pandemie werd het in mijn vakgebied plotse-ling angstwekkend stil. Geen beurzen meer, geen vertegenwoordigers die bedrijven bezochten, geen evenementen en dus ook geen drukwerk. Ik verveelde me enorm en zocht naar bezigheden om de leegte te vullen. Ik bezocht websites over de historie van Zevenbergen, las verhalen over vroeger en zo ook over de legende van de zeemeermin en zo ontstond een vraag in mijn gedachten: waarom is er nooit een

spannend verhaal geschreven over de legende van Zevenbergen?

Langzaam maar zeker zette ik de eerste stappen richting een verhaal, zonder te weten of ik er ooit iets mee zou doen. Toen ik eenmaal een ruwe versie in mijn hoofd had, begon ik het op te schrijven en langzaam begon het verhaal vorm te krijgen. Ik had nog nooit eerder geschreven, maar het idee om een poging te wagen heeft me altijd gefascineerd, mits ik natuurlijk een solide uitgangspunt had. En dat uitgangspunt had ik nu gevonden.

Als fervent film liefhebber, die geniet van een breed scala aan genres, heeft horror altijd een speciale plek in mijn hart gehad. Ik kijk talloze films en series, en ik laat me graag meeslepen in hun duistere en angstaanjagende verhalen. Hoewel het horror genre vaak bekend staat om zijn clichés en regelmatig slechte uitvoeringen, zijn er ook enkele verhalen die werkelijk angstaanjagend zijn en mij (maar vooral mijn vriendin) de stuipen op het lijf jagen. Het zijn de elementen die ik in mijn verhaal heb willen verweven, als een soort scenario voor een aflevering van series zoals Supernatural of The X-Files, maar ook films van James Wan, Wes Craven, John Carpenter of Sam Raimi.

Het creëren van boeiende personages bleek echter mijn grootste uitdaging. Hoe kon ik ervoor zorgen dat de mensen in mijn boek interessant waren, met hun eigen persoonlijkheden, positieve kanten, gebreken en levensproblemen? Na talloze YouTube-video's en blogs over het creëren van personages, besloot ik een andere weg in te slaan. Ik schrijf over een bestaande stad, dus waarom zou ik naast een aantal verzonnen personages ook niet de echte mensen uit mijn omgeving als inspiratie gebruiken? Ik benaderde een grote groep vrienden en vroeg of ze bereid waren om als personage in mijn boek te verschijnen, met hun eigen namen en achtergronden. Gelukkig stemden ze allemaal enthousiast toe.

In het achterste deel van het boek zijn foto's te vinden van al deze bestaande personen die ik in mijn verhaal heb verwerkt. Het is misschien leuk voor jou als lezer om later te ontdekken of het beeld dat je van deze personages hebt gevormd overeenkomt met de werkelijk-

Nu ligt hier voor je mijn eerste boek. Het heeft lang geduurd, maar ik ben trots op wat het uiteindelijk is geworden. Ik had dit nooit alleen kunnen doen; ik ben bij elke stap van het schrijfproces bijgestaan door vrienden die me waardevolle tips hebben gegeven, advies hebben gegeven over beschrijvingen, spel- en grammaticale fouten hebben gecorrigeerd en hebben aangegeven waar meer informatie nodig was of betere uitleg vereist was. Zelfs de openingszin van het boek is aangeleverd, waardoor je meteen gegrepen wordt. Mart, bedankt daarvoor. En natuurlijk ben ik enorm dankbaar voor iedereen die bereid was om als personage in het boek te worden beschreven. Jullie hebben mij enorm geholpen en het schrijfproces een stuk makkelijker gemaakt. In het achterste deel van het boek vind je een lijst met namen van alle mensen die mij hebben bijgestaan, variërend van steun en toeverlaat tot het aanleveren van filmpjes voor de boektrailer. Ik ben jullie allen zeer dankbaar.

Olof Sluiter

Voor Magda

Proloog

18 november, 1421

Het was de koudste nacht die november tot nu toe over Zevenbergen legde. De koude wind beukte tegen de zijkant van de Lobbekenstoren en sneed als een mes in Hendriks hals.

Hendrik, een indrukwekkende verschijning met zijn gespierde lichaam, brede schouders en ruige baard die zijn strenge blik benadrukte, stond op wacht hoog boven de stad. De toren, gebouwd met vak-kundig metselwerk en versterkt met zorgvuldig gelegde stenen, ijzer

en mortel, verrees majestueus als een donker silhouet in de nacht. Met zijn omvangrijke gestalte en massieve muren die getuigden van onverwoestbare stevigheid, was de Lobbekenstoren een begrip in de stad.

Terwijl Hendrik zijn blik over Zevenbergen liet gaan, dwaalden zijn gedachten af naar de geruchten van de havenarbeiders. Ze spraken over een naderende ramp die de stad zou treffen. Hendrik, een nuchtere man, gewend aan de harde realiteit van het dagelijkse leven, hield zijn twijfels over deze verhalen. Hij neigde ernaar dergelijke voorspellingen met een korreltje zout te nemen.

De ijzige wind drong genadeloos door zijn kleding, terwijl Hendrik zich krampachtig vastklampte aan de verweerde leuning van de toren. Hij probeerde zijn gedachten te verzetten, want het was zijn plicht om te waken over de stad en haar inwoners en ervoor te zorgen dat geen enkel onheil onopgemerkt zijn weg kon vervolgen.

In de verte zag Hendrik de lampen van de haven in Zevenbergen. Daar lagen de wortels van de geruchten die hem bezighielden. Hoewel hij gewend was aan wilde verhalen, voelden deze anders. De havenarbeiders beschreven een onverklaarbare, angstaanjagende dreiging. Hendrik had geprobeerd meer informatie te ontfutselen van de havenarbeiders, maar ze hadden gearzeld. Ze waren bang uitgelachen of bespot te worden. In hun ogen las hij de angst toen ze fluisterend hun vage verhalen deelden. Nog in gedachten verzonken schudde Hendrik zijn hoofd en richtte zijn aandacht opnieuw op zijn taak. Hij zou niet zwichten voor angst en speculatie.

De lucht voelde drukkend aan toen het weer omsloeg en de regen met toenemende hevigheid neerstortte. De wind was zo sterk dat Hendrik moeite had om zich staande te houden. Een onheilspellend gevoel maakte zich van hem meester, alsof hij de dreiging kon voelen die zich in de wind nestelde. De afvoerputten hadden normaal geen moeite om bij zware regenval het water weg te laten lopen, maar Hendrik zag nu dat het water bleef staan. Wat begon als een rustige, stille stroom die langzaam de stad binnenliep, veranderde al snel in een kolkende watermassa.

Hendriks hart bonsde in zijn keel, overspoeld door angst en paniek. Toch zette hij zich snel over deze gevoelens heen, wetend dat hij moest handelen. Hij schreeuwde met alle kracht die hij had, in een poging de slapende inwoners te wekken en te waarschuwen voor het naderende onheil. Maar zijn woorden gingen verloren in het bulderende water en de kreten van angst.

In alle haast rende Hendrik de smalle trappen van de Lobbekenstoren af. Hij wist dat er geen tijd te verliezen was. De straten waren nauwelijks begaanbaar, maar desondanks probeerde hij de mensen te bereiken en hen naar veiligere plekken te leiden. De Sint-Elisabethsvloed raasde als een ontembare kracht over de stad, verwoesting zaaiend in haar kielzog. Het water steeg razendsnel en sleurde alles mee wat zich op haar pad bevond.

Het aantal slachtoffers stapelden zich op terwijl de vloedgolf de stad overspoelde. Huizen werden vernield, als speelgoed weggeslingerd door de brute kracht van het water. Hendrik voelde de wanhoop in hem groeien terwijl hij machteloos toezag hoe zowel dieren als bewoners werden verzwolgen door de vernietigende kracht van de vloed.

Hendrik trok mensen uit het water, greep hen bij de arm en sleurde hen mee naar hoger gelegen gebieden. Het was een race tegen de klok. De vloedgolf kende geen genade en Hendrik zag hoe velen hun laatste adem uitbliezen terwijl ze snakkend naar lucht probeerden te overleven in het kolkende water. Terwijl de vloedgolf haar verwoestende spoor door Zevenbergen trok, kreeg Hendrik een gevoel van onmacht, woede en verdriet. Struikelend en wadend door de verwoeste straten, die nu veranderd waren in modderige rivieren van puin, drong een bittere waarheid tot hem door: hij kon niet iedereen redden. De gezichten van de slachtoffers, sommigen bekend, anderen vreemden, flitsten voor zijn ogen, het aantal doden was overweldigend.

Op het moment dat de eerste zonnestralen de hemel begonnen te verlichten, staarde Hendrik naar de overblijfselen van wat ooit een bruisende gemeenschap was geweest. De straten lagen vol met brokstukken en slijk, huizen waren veranderd in wrakken van verbrijzeld

hout en gebroken bakstenen. Het geluid van instortende gebouwen en wanhopige kreten vulde de lucht.

Hendrik voelde een donkere wolk van schuldgevoel over zich neerdalen. Hij had de waarschuwingen van de havenarbeiders niet serieus genomen, hun woorden afgedaan als bijgeloof. Nu betaalde de stad de prijs voor zijn ongeloof. Hij vroeg zich af hoeveel levens hij had kunnen redden als hij eerder had gehandeld, als hij de waarschuwingen serieus had genomen.

Terwijl hij tussen het puin en de chaos doorliep, zag hij ontzielde lichamen liggen, stil en onbeweeglijk. Tranen overmeesterden hem, de vloed had geen onderscheid gemaakt tussen arm of rijk, jong of oud en onschuldige slachtoffers meegesleurd in haar verwoestende stroom. Maar tussen de overblijfselen van wat eens zijn thuis was, zag Hendrik iets onverwachts. Daar, hoog boven alles uit, stond de Lobbekenstoren.

Ondanks de verwoesting om haar heen, was de toren ongeschonden gebleven. Voor Hendrik was dit een teken, een symbool voor kracht. Hij wist dat hij ook rechtop moest blijven staan en niet mocht buigen voor chaos en tegenslagen. Hij besepte dat er meer nodig was dan alleen wederopbouw en dat hij niet alleen kon strijden tegen het mysterieuze kwaad dat Zevenbergen had getroffen. Hij had de kracht van de havenarbeiders nodig, degenen die de waarheid hadden gezien en het verhaal hadden doorstaan dat hij eerder had weggewuifd.

Samen sloegen ze de handen ineen en met hun inspanningen en moed zorgden ze ervoor dat Zevenbergen opnieuw veilig werd.

Eeuwen gingen voorbij en Zevenbergen herrees. Het werd een veilige haven voor iedereen die er wilde wonen of werken. Maar daar zou in het jaar 2020 verandering in komen...

Hoofdstuk 1

Roos

Roos liep in gedachten verzonken langs de imposante bouwplaats¹ die als een reusachtig doolhof verspreid lag in het hart van Zevenbergen. Het centrum werd nieuw leven ingeblazen door de herstelwerkzaamheden van de eens gedempte haven, een ambitieus project dat de stad haar charme terug zou geven. Echter, op dit moment was de nieuwe haven nog slechts een labyrint van barricades, metalen platen en vrachtwagens die de gehele Zuid- en Noordhaven in beslag namen. De doorgang voor auto's was afgesloten en de winkels waren moeilijk bereikbaar.

Ondanks de chaos en beperkte toegankelijkheid, genoot Roos van de rustgevende streling van een zacht briesje door haar haren. Terwijl ze zigzaggend door de nauwe paden van de bouwplaats manoeuvreerde, baadde haar gezicht in het gouden licht van de middagzon. Elke zonnestraal voelde als een zachte omhelzing.

Roos was een opvallende verschijning in deze omgeving. Haar zelfverzekerde houding, vele tatoeages en lange blonde haren gaven haar een unieke uitstraling. Als openlijk lesbische vrouw voelde ze zich altijd anders dan anderen, maar ze had geleerd zichzelf te accepteren zoals ze was. Op haar 23ste had ze al veel levenservaring opgedaan en zichzelf gevormd tot een persoonlijkheid die charmant was, maar ook gevoelig en vatbaar voor de uitdagingen van het leven. Haar knappe uiterlijk en stralende glimlach maakten haar geliefd bij iedereen die haar ontmoette, maar achter die glimlach droeg ze de last van opkomende relatieproblemen en persoonlijke onzekerheden.

Terwijl Roos haar weg vervolgde, vulden de geluiden van bouwvakkers die druk aan het werk waren de lucht. De echo van hun stemmen weerklonk tussen de ruwe betonnen muren van de haven. Roos was oprecht enthousiast over de ontwikkeling van de haven en kon niet wachten om het uiteindelijke resultaat te zien, met zijn knusse restaurantjes, gezellige cafés en levendige winkels maar tegelijkertijd

overschaduwden de donkere wolken van haar relatieproblemen haar optimisme.

Door de coronapandemie was het thuis met haar vriendin Lieke een tikkende tijdbom geworden. Pas een halfjaar samenwonen en dan al op elkaars lip zitten met al die lockdowns en avondklokken, dat eiste zijn tol. Roos wist dat ze op een breekpunt waren beland en dat hun relatie op springen stond.

Lopend langs de etalages van de leegstaande winkelpanden, voelde Roos de vermoeidheid in haar lichaam. Het gewicht van haar zorgen drukte zwaar op haar schouders, terwijl de onzekerheden in haar relatie als dansende schaduwen om haar heen fladderden. Ze keek om zich heen naar de opengebroken straten en verlaten gebouwen, zich afvragend of haar eigen leven net zo gebroken en leeg was als het gebied om haar heen. Ze besloot om niet te veel te piekeren en zette koers naar het gezellige café waar ze werkte. Het café was haar toevluchts-oord, een plek waar ze zichzelf kon zijn en haar passie voor horeca en gastvrijheid kon uiten.

Café de Bakkerij² bevond zich op de Grote Markt, in het hart van het centrum. Roos opende de deur van het café, de verlichting was gedempt, maar de grote discobal aan het plafond voegde een vleugje magie toe. De weerkaatsing van het licht zorgde voor betoverende lichtvlekken die over de donkerbruine tegelvloer dansten, waardoor een sfeer van speelsheid ontstond.

Haar collega's Lisa en Richèl waren al aan het werk. Achter de grote bar was Richèl de vijf koelingen aan het bijvullen met verschillende nieuwe speciaalbieren. De Bakkerij was een oase voor bierliefhebbers, met een uitgebreid assortiment aan bieren die zorgvuldig waren geselecteerd.

'Hoi Roos.' Lisa stapte van het kleine podium, strategisch geplaatst in een hoek van het café en begroette Roos van een afstandje. Het podium, waar nu een grote tafel stond, was het epicentrum van muzikale sensaties. Regelmatig vonden daar optredens plaats van rock- en bluesbands. Onder het genot van hun favoriete drankjes lieten muziek-

liefhebbers zich hier vaak meeslepen door de rauwe melodieën.

Vanaf het podium vielen direct de gitaren aan de muren op. Ze hing- en daar als stille getuigen van de passie voor muziek die in deze plek leefde. De wanden waren versierd met oude metalen reclameborden die de merken van verschillende biersoorten aanprezen, en kleurrijke stickers en briefgeld uit diverse landen gaven een speelse twist aan het decor.

De pandemie had echter verandering gebracht op de ooit zo bruisende sfeer; de gezellige houten tafels en comfortabele stoelen stonden nu verder uit elkaar. Stickers op de vloer markeerden de afstand en aan de bar waren slechts enkele mensen toegestaan maar ondanks de beperkingen bleef Roos nog steeds van haar werk houden.

Met een warme glimlach begroette ze haar collega's en begon ze met de voorbereidingen. Op de achtergrond speelde zachte muziek, terwijl ze de tafels schoonmaakte en de stoelen in perfecte uitlijning plaatste.

Het café had altijd een gezellige sfeer, en Roos genoot ervan om het te decoreren en gastvrij te maken voor de gasten. Ze stak de waxinelichtjes aan de bar aan, en geleidelijk kwamen er enkele gasten binnen, keurig op afstand van elkaar. Roos verwelkomde hen met warmte en zorgde ervoor dat ze zich op hun gemak voelden.

Ondanks de fysieke afstand, had ze nog steeds de kracht om mensen met elkaar te verbinden en een glimlach op hun gezichten te toveren. De gesprekken met gasten, het delen van verhalen en samen lachen om grappen gaven haar een gevoel van voldoening. In deze momenten vergat ze haar eigen zorgen en dompelde ze zich volledig onder in de wereld van het café.

Naarmate de tijd verstreek, werden de schaduwen langer en begon de avond langzaam haar intrede te doen. Roos voelde zich op haar best in de vertrouwde omgeving van het café. Ze kon de pandemie niet negeren, maar ze wist dat haar werk nog steeds een plek was waar ze een positieve impact kon hebben, zelfs in deze moeilijke tijden.

Terwijl de laatste gasten het café verlieten, voelde ze zich zowel fysiek als emotioneel uitgeput. Het vooruitzicht op het gesprek met Lieke hing als een donkere wolk boven haar hoofd, elke gedachte eraan liet haar hart zwaarder wegen. *Kunnen woorden iets wat gebroken is nog repareren?* vroeg ze zich af, terwijl ze de lege glazen oppakte. Het maakte haar bang voor een mogelijk permanent afscheid.

Onderweg naar haar appartement voelde Roos een knoop in haar maag. Ze wist dat Lieke nog niet thuis zou zijn. Ze hadden al een tijdje afstand van elkaar genomen. De spanningen in hun relatie waren te groot geworden om te negeren en de ruzies werden steeds heftiger.

Bij het betreden van hun appartement werd Roos begroet door de stilte van een leeg huis. Haar hart bonkte in haar keel terwijl ze met trillende handen haar sleutels in het bakje legde en haar jas ophing. Lieke zou vanavond thuis komen en Roos wist dat het dan tijd was om de confrontatie aan te gaan, om de diepere lagen van hun relatie te onderzoeken en eerlijk te zijn over hun gevoelens.

Ondergedompeld in het drama van reality-tv, hoorde ze het geluid van de opengaande deur. Lieke kwam binnen, gevolgd door hun trouwe hond Pip.

Lieke was een oogverblindende jonge vrouw die direct de aandacht trok. Met haar lange blonde haar dat als een gouden waterval over haar schouders viel, straalde ze een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit. Haar uitdagende neuspiercing voegde een vleugje eigenzinnigheid toe aan haar verder klassieke schoonheid. Maar het waren haar heldere blauwe “bedroom eyes” die echt de aandacht vasthiielden, met een betoverende diepte en een vleugje mysterie.

In de stilte van hun appartement, ver weg van de levendige sfeer van school, de voetbalclub en haar werk in de zorg, vond Lieke zichzelf vaak verloren in gedachten. De energie en het optimisme dat ze altijd had uitgestraald, voelden nu geforceerd. Ze miste de eenvoudige dagen waarop haar sarcasme en humor bronnen waren van lichtheid en verbinding, niet van afstandelijkheid en misverstand. Terwijl ze naar Roos keek, worstelde ze om de woorden te vinden die haar ware ge-

voelens konden overbrengen.

De lockdown had niet alleen hun wereld kleiner gemaakt, maar ook de kloof tussen hen vergroot. Lieke realiseerde zich dat haar gebruikelijke manier van communiceren, gevuld met gevatte opmerkingen en scherpe humor, niet langer volstond om de diepte van haar onzekerheden en verlangens te uiten. Ze voelde een dringende behoefte om haar kwetsbaarheid te tonen, iets wat ze altijd had vermeden, uit angst om zwak over te komen.

Roos kon het verdriet en de zorgen op Lieke's gezicht lezen. Haar ogen waren vermoeid en haar schouders gebogen. Ze keken elkaar gespannen aan, beiden met een brok in hun keel, zonder een woord te zeggen. Roos besloot haar stem te vinden, haar gevoelens uit te spreken, hoe moeilijk het ook was.

'Pip, kom hier, meisje,' zei Roos terwijl Lieke de hond liefkozend op haar kop kriebelde.

Pip was een bijzondere kruising tussen een hazewindhond en een Mechelse herder. Ze was een energieke metgezel, haar vacht kort en glad in een combinatie van verschillende kleuren zwart, bruin en crème. Ze was zeer toegewijd aan haar familie, altijd klaar om hen te beschermen en te koesteren.

Pip kwispelde enthousiast met haar staart en sprong vervolgens in Roos' armen. Het zachte gevoel van de vacht bracht een glimlach op Roos' gezicht, een kort moment van rust te midden van de emotionele storm. Roos keek naar Lieke, verlangend om haar vast te houden en alles beter te maken. Maar ze wist dat het niet zo eenvoudig was.

'Hoe is het, hoe voel je je?' vroeg Roos voorzichtig

Lieke zuchtte diep, haar lippen trilde zichtbaar.

'Roos, ik... ik weet het gewoon niet meer.'

'Hoezo je weet het niet?'

'Ja godverdomme, Roos, ik weet niet... ik weet niet of ik nog wel hetzelfde voor je voel!' barstte ze uit.

Roos' hart brak bij het horen van haar woorden. Ze voelde de grond onder haar voeten wegzakken. Dit was het moment waar ze zo bang

voor was geweest. Maar ze wist dat ze niet kon opgeven zonder ervoor te vechten.

‘Kunnen we alsjeblieft praten?’ smeekte Roos.

Lieke keek weg, twijfelend. ‘Heeft dat zin?’

‘Ja Lieke, dat heeft zin! Ik snap dat je dat lastig vind maar doe het dan in ieder geval voor mij alsjeblieft!’

Lieke deed haar jas uit, gooide hem over een stoel en ging naast Roos op de bank zitten.

‘Oké, zeg wat je te zeggen hebt.’

‘Jezus Lieke, ik vind het ook moeilijk hoor, doe dan in ieder geval net alsof het je iets kan schelen!’

‘Sorry, je hebt gelijk... dit moet gebeuren, ik luister!’

De atmosfeer was geladen met emoties, hun hartslagen leken synchroon te kloppen met het ritme van het gesprek. Ze wisten dat ze eerlijk en open moesten zijn, ondanks de pijn die dat met zich mee kon brengen. Het gesprek begon langzaam, met aarzelende woorden die de diepere lagen van hun gevoelens blootlegden. Er waren momenten van stilte, waarin hun blikken elkaar vonden en de betekenis achter de woorden begrepen werd zonder ze uit te spreken. Het was een achtbaan van hoop, verdriet en verlangen. Hoewel de emoties hoog opliepen, hadden Roos en Lieke de kracht om te luisteren naar elkaars zorgen en angsten, zonder oordeel.

Ze bleven maar praten, urenlang, diep gravend in alles wat er mis was gegaan en wat ze eigenlijk hoopten voor de toekomst. Er waren tranen, en ook wel wat harde woorden, maar Roos wist dat dit hun laatste kans was om de relatie te redden. Ze legde al haar emoties, onzekerheden en zelfs de fouten die ze had gemaakt bloot, alles in het werk stellend om hun band te redden.

Uiteindelijk, toen de ochtend aanbrak en de vogeltjes vrolijk begonnen te zingen, moesten Roos en Lieke de waarheid onder ogen zien. Na alles op een rijtje gezet te hebben, was het overduidelijk: het was beter om er een punt achter te zetten. Het was een pijnlijk besluit, maar ze wisten dat het beter was dan vast te houden aan een relatie die niet

werkte. Ze waren bereid elkaar de vrijheid te gunnen om hun eigen paden te bewandelen, wetende dat ze altijd een bijzondere plek in elkaars hart zouden behouden.

Hoewel de romantische liefde tussen hen niet langer zou bestaan, waren Roos en Lieke vastbesloten om hun liefde en toewijding aan hun hond te behouden en besloten ze tot gedeelde voogdij over Pip. Pip zou niks tekortkomen, daar zorgden ze wel voor, ongeacht wat er ook zou gebeuren.

Na hun emotionele gesprek zaten Roos en Lieke een moment in stilte naast elkaar, hun gevoelens van verdriet en acceptatie delend. In een laatste tedere omhelzing beseften ze dat hun wegen zouden scheiden.

Terwijl de zon haar hoogste punt bereikte, draaide Lieke de deur definitief achter zich dicht. Roos, die binnen enkele uren alweer aan het werk moest, merkte dat de slaap maar moeilijk over haar ogen wilde vallen. Ze hoopte dat haar taken op het werk haar zouden afleiden, zodat ze niet teveel behoefde te piekeren over wat er was gebeurd.

2

Roos verliet haar appartement met een loodzwaar gevoel. Exact een week geleden was haar relatie met Lieke in duigen gevallen. Eenzaamheid vulde haar nachten, en ze worstelde om in slaap te vallen. De herinneringen aan hun gelukkige momenten overvielen haar meedogenloos. Ze miste Lieke intens. Elk lachje, elke tedere aanraking.

Er was geen tijd om te rusten ook al was ze doodmoe. Ze moest naar haar werk, haar verplichtingen nakomen. Misschien zou de dagelijkse sleur, stap voor stap, haar gebroken hart kunnen lijmen.

Roos begon haar wandeling richting het centrum van Zevenbergen. Elk element van haar omgeving leek haar te confronteren met de intieme momenten die ze had gedeeld met Lieke. Terwijl ze door de Sta-

tionsstraat liep, kon ze de vrolijke herinneringen niet vermijden van avonden waarop ze samen, licht aangeschoten en lachend, naar huis gingen na een gezellige stapavond. Het waren die momenten waarop hun band het sterkst leek en hun toekomstdromen onoverwinnelijk waren. De prachtige grote woningen die ze passeerde, waren de huizen waar ze vaak over dagdroomden, zich voorstellend hoe ze daar zouden wonen als ze genoeg geld hadden. Ze fantaseerden over het delen van een leven vol geluk en liefde, omringd door de luxe en comfort die deze statige woningen uitstraalden.

Op de Markt zag Roos de bankjes waar ze regelmatig zaten en naar mensen keken. Ze dacht terug aan de rustige momenten waarop ze hier samen waren, fluisterend commentaar gaven op voorbijgangers terwijl ze de wereld aan zich voorbij lieten gaan.

Bij het standbeeld van de pratende vrouwen³, bleef Roos even staan, het zware gesprek van vorige week kon ze bijna nog woord voor woord herhalen. Ze hadden wel vaker zware gesprekken gehad maar communicatie was nooit iets geweest waar ze beide goed in waren. Het liep dan te vaak uit op knallende ruzies, ruzies die eigenlijk nergens over gingen maar wel een druk legde op de relatie.

En dan was er het restaurant Marktzicht⁴ waar ze vaak samen lunchten, waar ze in elkaars gezelschap genoten van heerlijke maaltijden, drankjes en elkaars verhalen deelden met vrienden.

Op het moment dat Roos zich dichterbij haar werk bevond, viel haar oog plotseling op een oude, vreemde en verwilderde vrouw bij de bouwplaats van de haven. De vrouw had een verwarde uitstraling, en zag eruit alsof ze zich al wekenlang niet had kunnen verzorgen.

Versleten kleding hing losjes om haar uitgemergelde lichaam en haar grijze haren staken wild uit alle richtingen. Als je naar haar handen keek, zag je de fragiele botten die door haar dunne vingers schenen.

Haar huid was doorleefd en rimpelig en haar nagels, vooral die op haar tenen, waren lang en gebroken, als een trieste aanwijzing van haar verwaarloosde bestaan. De tanden die zichtbaar waren als ze haar mond opende, waren bedekt met zwarte vlekken en leken op het randje

van verval te balanceren. Elk moment konden ze uit haar mond vallen.

Ze liep op blote voeten, gehard door de ontberingen van het leven. Deze oude vrouw leek de wereld te zijn vergeten, of misschien had de wereld haar vergeten. Met een schorre stem schreeuwde ze alsof ze zojuist aan een nachtmerrie was ontsnapt.

‘De haven brengt dood en verderf! Het evenwicht wordt verstoord, de gevolgen zullen verschrikkelijk zijn!’ riep ze met angst in haar stem. ‘De kom zal zich vullen! Alleen het juiste schip zal ons kunnen redden.’

Toen Roos de oude vrouw naderde, was het niet alleen nieuwsgierigheid die haar dreef, maar ook een wanhopige behoefte aan afleiding van haar eigen pijn. De cryptische woorden van de vrouw, hoe onsaamenhangend ook, waren een welkome onderbreking van de constante herinneringen aan Lieke die haar geest teisterden.

‘Wat bedoelt u precies?’ vroeg Roos voorzichtig. ‘Hoe bedoelt u, de kom zal zich vullen?’

De oude vrouw keek Roos aan met glazige ogen, haar gezicht vertrokken in een onheilspellende grijns.

‘De kom zal zich vullen,’ mompelde ze opnieuw, haar stem nu fluisterend alsof het een geheim was dat alleen voor Roos bestemd was. ‘Er komt een schip.’

‘Een schip? Wat voor schip?’

‘Een schip dat ons van de ondergang zal redden.’

Roos probeerde het te begrijpen en bleef doorvragen. ‘Een reddings-schip?’

De vrouw tikte met haar knokkelige vinger tegen Roos aan, pakte haar schouder en kwam dichterbij. ‘Alleen het juiste schip kan ons redden,’ fluisterde ze in haar oor. ‘Als die niet komt dan barst de hel los.’

Roos verwijderde de hand van haar schouder en deed een stapje naar achteren. Gefrustreerd door het gebrek aan duidelijkheid probeerde Roos tot de kern van de boodschap door te dringen, maar de onbegrijpelijke zinnen van de vrouw lieten haar verward achter. De oude

vrouw leek vastbesloten om haar geheim niet prijs te geven. *Wat als er meer achter deze woorden schuilt?* vroeg een stem in haar hoofd zich af.

Met een enorm gevoel van ongemak besloot Roos toch maar verder te lopen. Na een paar stappen gezet te hebben, hoorde ze achter zich een luid gegil. Ze draaide zich om en zag dat de vrouw op de grond lag, haar handen op haar hoofd en trillend van angst.

Een jonge man met een koptelefoon pauzeerde zijn muziek, maar hij kwam niet dichterbij. Een moeder met een kinderwagen versnelde haar stap, een beschermende arm om haar andere kind slingerend, terwijl ze haar blik afwendde. Een ouder echtpaar stopte, de man schudde zijn hoofd, zijn vrouw vouwde haar handen samen alsof ze in stilte bad voor de gevallen vrouw. Ondanks de uiteenlopende reacties, deed de niemand Roos' impuls om te helpen.

Roos rende terug naar de vrouw en probeerde haar te kalmeren.

‘Mevrouw, gaat ie?’ vroeg ze bezorgd.

De oude vrouw haalde haar handen van haar hoofd. Langzaam wreef ze over haar gezicht en keek Roos aan. Haar lippen vormden woorden, maar er kwam geen logische zin uit.

‘De stroming zal komen... de kom zal zich vullen, we zijn verloren...’ mompelde ze, haar stem nauwelijks boven een fluistering uit.

Met veel moeite stond ze op, ze bleef nog even met een glazige blik staren naar Roos. Haar mondhoecken bewogen schokkerig. Net voordat ze zich omdraaide en weg liep, verscheen er een onheilspellende grijns op haar gezicht.

Roos keek haar na, ze wist niet meer wat ze moest doen of hoe ze moest reageren op de vreemde woorden die uit de mond van de vrouw kwamen. Roos besloot haar poging om de vrouw te begrijpen op te geven. Het was duidelijk dat het niets meer was dan een paar onsamenvhangende zinnen, zonder enige betekenis. Ze vroeg zich af of de vrouw misschien leed aan een geestesziekte of dat er iets anders aan de hand was dat haar in deze verwarde staat had gebracht.

Met haar gedachten gevuld met de woorden van de oude vrouw liep

Roos verder.

‘De kom zal zich vullen,’ fluisterde ze, maar Roos kon de betekenis niet ontrafelen.

Langzaam verdrongen herinneringen aan haar ex-vriendin de woorden van de vrouw. Ze probeerde zichzelf af te leiden en zich te verheugen op het feit dat haar vrienden vandaag naar het café zouden komen. Ze hoopte dat hun gezelschap haar enige afleiding zou kunnen bieden. Roos liep verder en opende de voordeur van haar geliefde werkplek, zich niet bewust van wat er zich achter haar op de bouwplaats afspeelde.

3

Bouwvakkers zwoegden onvermoeibaar in de middagzon terwijl ze de haven uitgroeven. Overal om hen heen klonken geluiden van zwaar materieel in actie. De mannen werkten onophoudelijk als mieren en waren voortdurend bezig met het verplaatsen van aarde. De bestuurder van de graafmachine manoeuvreerde de graafarm met uiterste precisie, als een klauwende hand diep in de grond. Het gebrul van de motor was oorverdovend terwijl de machine zich een weg door de aarde baande. Een regen van zand en steentjes dwarrelde neer terwijl het gevaarte zijn werk met brute kracht deed.

De aarde trilde van de machines, maar een diep gerommel onder de grond maakte de mannen nerveus. De machines vertraagden hun tempo terwijl de bouwvakkers elkaar vragend aankeken. Het leek even alsof de hele wereld om hen heen beefde en plotseling, in het hart van de bouwplaats, spleet de grond open en ontstond er een gapend gat.

Als een onverwachte uitbarsting van de natuur begon het gat met ongekende kracht water te spuwen, als een majestueuze geiser die zijn hoogtepunt bereikt. Een machtige stroom van water, wild en woest,

schoot omhoog. De bouwvakkers die dichtbij stonden werden naar achteren geworpen. Enkele stonden verstijfd, hun ogen groot van verbazing, anderen deden instinctief een stap achteruit, bang dat de grond verder zou openscheuren.

De mannen werden gedwongen tot een intense samenwerking. In alle haast grepen de bouwvakkers naar alles wat ze konden vinden in een wanhopige poging om het gat te dichten en de intense waterstroom te stoppen.

Ze werkten met man en macht, omhuld door een mist van waterdruppels. Ze gooiden planken en zandzakken in het gapende gat, terwijl anderen met gereedschap de grond rondom het gat bewerkten, in een ultieme poging om de natuurlijke orde te herstellen. Maar het water liet zich niet zomaar temmen. De krachtige stroom bleef aanhouden, onvermoeibaar stromend als een woeste rivier.

Ze waren doordrenkt van water, zweet en modder. Hun kleren kleefden aan hun lichamen en hun spieren schreeuwden om rust, maar het gat leek met elke seconde groter te worden. Ondanks de fysieke en mentale uitputting, weigerden ze op te geven. Met een onverwoestbare geest bleven ze vechten tegen de onhoudbare kracht van de stroom.

Langzaam maar zeker, na een onafgebroken strijd die als een eeuwigheid voelde, begon de waterstroom tot bedaren te komen. Het water, eerst wild en ongecontroleerd, vertraagde zijn tempo en werd geleidelijk rustiger. De bouwvakkers keken bekaf naar het gat waaruit het water had gespoten. Trots deelden ze high fives en schouderklopjes uit, hun lichamen trillend van de adrenaline en de vreugde van het overwinnen van een onoverkomelijke uitdaging.

Terwijl ze elkaar feliciteerden, viel hun oog op een ontdekking in de puinhoop van modder en water. Daar lag hij, een houten kist die verstevigd was met roestig metaal en versierd was met talloze sloten. Het hout, gescheurd en verweerd, straalde desondanks een enorme stevigheid uit, als een testament aan het meesterschap waarmee het gemaakt was.

De kist ademde geschiedenis, een artefact dat naar alle waarschijn-

lijkheid honderden jaren geleden zijn plaats had gevonden. Het metaal dat het houten omhulsel verstevigde, vertoonde tekenen van roest, de tand des tijds had onvermijdelijk geknaagd aan het ijzerwerk. Toch was het zo dik en stevig dat het de indruk wekte dat hetgeen wat erin opgesloten was, nooit bedoeld was om bevrijd te worden. Het metaal omarmde de kist als een beschermende huid, een barrière die ervoor zorgde dat de inhoud diep binnenin bewaard bleef.

Ze besloten de kist om te draaien, in de hoop meer inzicht te krijgen in dit mysterieuze object. Terwijl ze de houten kist met de nodige voorzichtigheid kantelden, ontdekte ze iets bijzonders aan de onderkant van de kist.

Daar lag een schoen⁵, maar niet zomaar een gewone schoen zoals we die tegenwoordig kennen. Het was een leren lap, met zorgvuldig handwerk gestikt tot een vorm die alleen maar kon passen om de voet van een kind. Het leer en de delicate steken waren nauwelijks aangetaast door de elementen.

De bouwvakkers staarden met ontzag naar hun unieke ontdekking. Het was alsof het verleden zich openbaarde, fluisterend over verhalen en geheimen die eeuwenlang begraven waren geweest. De kist en de schoen, samen met de stille getuigen van het vakmanschap dat ze vertegenwoordigden, voedden hun verbeelding en nieuwsgierigheid. Ze werden gedreven door het verlangen om de geschiedenis te ontrafelen en een glimp op te vangen van de mensen die ooit hun voeten in die schoen hadden gestoken.

Wetende dat de kist misschien een historische waarde had, konden ze het toch niet laten om te proberen de kist te openen. Ze verzamelden een arsenaal aan gereedschap. Ze hadden hamers, beitels, tangen en schroevendraaiers van verschillende afmetingen om te kijken of ze ergens een zwakke plek konden vinden. Ze werkten met een bedachtzame precisie, elke onhandige beweging kon immers onherstelbare schade aan de kist toebrengen.

De bouwvakkers probeerden verschillende methoden. Ze draaiden aan de sloten, in de hoop dat ze versleten genoeg waren om gemak-

kelijk te openen. Ze tikten voorzichtig met hamers op de scharnieren, in de hoop dat ze losser zouden komen. Het proces was een zoektocht naar de juiste combinatie van kracht en subtiliteit.

De mannen werkten geduldig en doelgericht. Soms leek het alsof de kist zich verzette en krampachtig zijn geheim wilde bewaren. Maar de bouwvakkers gaven niet zo snel op; om beurten probeerden ze andere manieren om de taak te volbrengen.

Na uren van zwoegen en zweten onder de brandende zon, gaven de sloten uiteindelijk toe. Met een laatste gezamenlijke inspanning wrikten ze het verweerde deksel open. Een oorverdovende stilte viel over de bouwplaats, alsof zelfs de wind zijn adem inhield.

Terwijl het deksel kraakte en langzaam openging, ontsnapte er een ijzige lucht die de hitte van de dag leek te doorbreken. Een muffe, bijna ondraaglijke geur van bederf kwam vrij, waardoor sommigen hun neus dichtknepen en anderen een stap achteruit deden.

Maar in plaats van de verwachte schatten of antieke artefacten, was de kist akelig leeg, op een paar oude lappen na die aan de randen kleefden. De teleurstelling was voelbaar, maar wat de bouwvakkers niet zagen was dat de opening van de kist iets had vrijgelaten. Een slijmerige substantie die er langzaam uit liep en het gat in de grond opzocht om daarin te verdwijnen.

Op dat moment werden ze opgeschrikt door een ijzingwekkende gil. Hun handen vlogen naar hun oren. Geschrokken keken ze omhoog en zagen de oude, verwilderde vrouw op de onvoltooide kade staan. Haar bloeddorlopen ogen starden naar beneden, recht naar de bouwvakkers. Haar blik was doordrongen van pure verschrikking, haar lippen trilden terwijl ze onsamenhangende woorden stamelde die nauwelijks te begrijpen waren. Haar bleke gezicht en bevende lichaam getuigden van de diepe angst die haar gevangen hield. Haar schorre en beverige stem schalde over de bouwplaats:

‘De stad is niet meer veilig!’ schreeuwde ze. ‘We moeten hier weg, de kom zal zich vullen!’

De bouwvakkers keken elkaar vol verbazing aan. Ze probeerden te